

Curiozități:

Liviu nu-și iubea copilăria, zicea că a fost foarte grea, fără bucurii și jocuri copilărești. (“unica mea jucărie a fost o păpușă de cârpe...”)

Era un copil frumos, cu bucle mari aurii, lăsate pe umeri. Mama îl purta ca pe o fetiță.

A trait în frig și în foame. Odată, după ce arsese ultimul scaun, se apucase să facă focul cu boarfe. Se încase un fum greu și înecăcios, încât proprietarul mai era să-i arunce în stradă în plină iarnă.

Sentimentul dragostei l-a încercat de timpuriu. Erau trei prieteni îndrăgostiți de aceeași fată cu vre-o zece ani mai mare decât dinșii și foarte frumoasă. Liviu avea pe atunci noua sau zece ani.

Mereu se așeza într-un colț al mesei, niciodată în capul mesei și niciodată în rîndul întîi, dacă exista al doilea.

Îi placea foarte mult să citească. Citea tot ce-i nimerea sub mîină. Mama îi dădea cîte un leu să-și cumpere un covrig și el strîngea leul, ca să-și poată cumpăra unica revistă pentru copii.

Numele de alint de acasă- Lonciu.

Cînd a primit onorariul pentru poezie, și-a lăsat plete ”ca la Mihai Eminescu”.

Tatăl vroia să-l vada contabil.

Într-o noapte, disperat că nu găsește nimic de lucru și nu are cu ce plăti chiria, a deschis încetisor fereastra și... a șters putina. N-a mai dat prin acel cartier niciodată.

Și-a găsit o slujbă la un fabricant de cravate.

Odată după ce anunțase că un tânăr bine salariat dorește să facă cunoștință cu o tânără blondă, drăguță, cu zestre, au început să-i vină scrisori cu duiumul. I se cerea fotografia, i se dădeau întâlniri.

În 1940, Liviu fuge de la București la Iași și încearcă de câteva ori să treacă Prutul.

Tatăl său a murit asfixiat într-un vagon de vite.

Începuse să fumeze la o vîrstă mult prea timpurie și tușea. (Abia în 1957, după festivalul de la Moscova, cînd l-au speriat doctorii că rămîne fără picioare- s-a lăsat.)

Era uituc. Își uita și versurile.

Cel mai iubit anotimp al lui era toamna. El o numea „marea pictoriță”.

Liviu n-a încercat niciodată să pescuiască.